

27

SLOVENSKI
ČEBELAR

Glasilo Čebelarskega
društva za Slovenijo

1924

Številka 1.

Vsebina:

Nazaj v organizacijo	1	Kako pospešiti konsum medu	8
Čebelarstva zadruga	2	Vesti iz podružnic	9
Matica s pristrženimi krili	4	Drobiž	13
Končna sodba o sivi ajdi	6	Listek: Skrivnost rožnega popka	14

Uredniška listnica. Prihodnja štev. bi morala iziti 1. febr., a se bo najbrže zakaznila, ako bodo podružnice s svojimi izkazi tako počasne! — Vsa zaostala tvarina pride v 2. štev. na vrsto.

Listnica uprave. Vse podružnice nujno prosimo, da nam nemudoma pošljejo imenike članov. Prvo številko smo poslali vsem lanskim članom. Novi člani jo dobe naknadno. — Obenem z imeniki nam pošljite tudi celoletno članarino. Na prijave brez plačila se ne bomo ozirali. 2. štev. pošljemo samo tistim, ki bodo pravočasno plačali članarino, dočim drugim list brez-pogojno ustavimo.

Listnica tajništva. Društvena pisarna se nahaja sedaj v Marijanišču, soba št. 36 (pritličje desno). Ker je mesto potovalnega učitelja ukinjeno, še ne vemo, kako bo s potovalnim poukom v tekočem letu. Vendar naj nam podružnice vkljub temu sporoče svoje želje, ki jih bomo po možnosti upoštevali. — Z ozirom na razna vprašanja sporočamo, da podružnice pri prirejanju predavanj in tečajev nimajo nikakih stroškov.

Blagovni oddelek, opozarja vse člane naj mu čimprej ponudijo vosek v nakup. — V zalogi imamo samo še panje na 9 okvirjev, kar naj člani pri naročilu upoštevajo.

Deželno centralno čebelarstvo društvo za Češko je izdalo dve lepi knjižici, ki jih je prejelo uredništvo v pregled in sicer: »Cesta do riše včel« (Pot v kraljestvo čebel) po F. Hevensonu predelal ravnatelj F. Sadek. Ljubka knjižica, ki na poseben, otroški duši pristopen način obravnava čebelno življenje in njeno delo v korist prirodi in nam: 118 strani obsegajoča knjiga je opremljena z lepimi izvirnimi slikami, stane 9 Kč. — »Včelařský Kalendář« (Čebelarški koledar) za leto

1924, v katerem se nahaja vse polno zanimivih sestavkov iz čebelarstva. Posebno bo zanimala vsakega čebelarja statistika, ki je bila objavljena v zadnji številki lanskega letnika. — Zveza deželnih centralnih čebelarstev RČS je pa izdala krasno brošuro »Bajky o včelách« (Bajke o čebelah), ki jo je spisal profesor J. F. Hruška. Tudi iz te knjižice bomo prilično priobčili kako lepo pravljico o čebeli.

M. H.

Pozor! Čebelarji z A. Ž. panji. Pozor!

Najhitrejšje in najlažje odzemanje medu — z najmanjšo muko za čebelarja in čebele dosežete, če uporabljate za ometanje čebel najboljše

sipalnik „IDEAL“

(opisan in narisano v 7. štev. letoš. Čebelarja.)

Založila in prodaja jih à 120.— Din:

Čebel. podr. za Ljubljano in okolico na Miklošičevi cesti št. 9 — sodnija — v pisarni ravnatelja ljubljanske jetnišnice.

Med

ajdov in pomladni prodaja kg po
Din. 25.—, od 50 kg naprej 5 %
popusta.

Iv. Jurančič

drž. čeb. pot. učitelj, pošta sv. Andraž v
Slov. Goricah, železniška postaja Ptuj.

GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI.

Urejuje M. Humek, višji sadjarski nadzornik v Ljubljani, Tobačna ulica šte. 21.

Letnik XXVII.

Ljubljana, dne 1. januarja 1924.

Štev. 1.

Nazaj v organizacijo!

Število članov naše čebelarske organizacije se je v minulem letu nekam sumljivo skrčilo. Iz društva je izstopila kar dobra tretjina članov. Morebiti ne bo napak, ako sedaj ob začetku leta nekoliko preiščemo vzroke temu pojavu. Nemara doženemo, kje je iskati krivde in kako odpomoči.

Vsaka organizacija mora nuditi svojim članom neke koristi, ki so lahko posredne ali neposredne, idealnega ali materialnega značaja. Čim več more nuditi, tembolj se širi in tem trdnjša in trajnejša je vez med člani. Trdnost organizacije pa je zavisna tudi od značaja oseb, ki se družijo v skupno delovanje. Čim enotnejšega mišljenja so in čim bolj enaki interesi jih družijo, tem trdnjša je medsebojna vez. Za organizacijo morajo biti ljudje tudi izšolani.

Kdor pozna zgodovino in razvoj naše čebelarske organizacije in je pravičen, mora priznati, da je nudila svojim članom vseskozi odkar obstoji, že samo s poukom toliko, da te idealne, posredne vrednote visoko odtehtajo vrednost članskih prispevkov. Celih dolgih 26 let že neumorno poučuje, bodri, navdušuje, vzpodbuja in deluje na to, da bi se člani oprijeli novodobnega, racijonelnega in dobičkonosnega čebelarstva. Uspeh tega delovanja je velik. Vsakdo, ki ga hoče videti, ga mora priznati. In kaj je čla-

narina posameznega člana v znesku 2, 3 ali 4 predvojnih kron v primeri s koristjo, katere je deležen lahko vsak član — seveda ako hoče!

Pa tudi neposredno je čebelarsko društvo nudilo in nudi svojim članom še dandanes marsikaj, kar posameznik ne bi zmoget. Koliko se je preskrbelo svoj čas čebelarjem sladkorja, že več let jim je na razpolago čebelarsko orodje, panji, satnice itd.! Marsikaj je moralo ostati pa v načrtih, ker je posegla vmes sila vojne in povojne dobe. Tudi te neposredne koristi, ki jih imajo člani od društva — ako hočejo — niso tako malenkostne, da bi ne odtehtale neznatne članarine, ki je danes manjša (manj vredna) nego je bila pred in med vojno. Čebelar, ki plača letno članarino, je storil vse. Zato ima pravico do lista, do blagovnega oddelka, do proste besede pri zborovanjih in pa zavest, da z malim prispevkom pripomore k velikim uspehom sebi in mnogim drugim. S članstvom pa ne prevzame niti trohico kake dolžnosti, odgovornosti ali tveganja.

Očitno krivico bi torej delal društvenemu vodstvu, kdor bi trdil, da je na njem količkaj krivde, ako organizacija peša. Nasprotno pa ne bo težko najti pravega vzroka odpadanja, ako malo pogledamo po naših vrstah in upoštevamo sedanje povojne razmere zlasti z ozirom na vrednost denarja.

Vse odpadle člane bi lahko razvrstili na več značilnih skupin. Najprej so organizaciji obrnili hrbet tisti, ki so bili v društvu samo zaradi sladkorja. Ko so začutili, da jim je odklenkalo za vedno, je bil takoj konec njihovega članstva. Teh ni prav nič škoda, ker so bili samo izkoriščevalci organizacije v škodo pravih čebelarjem.

Nekaj stotin bi našteali dalje takih, ki se jim zdi članarina previsoka. Tem manjka pravega zmisla za društveno delovanje in prave stanovske zavednosti. Za te člane nam je pa žal, ker bi s svojo prisotnostjo lahko mnogo koristili sebi in splošnosti. Dopovedati bi jim bilo treba, da današnjih 40 Din je še vedno manj vrednih, nego pred- in medvojnih 5 K. Prepričati bi jih morali, da je tisto, kar društvo nudi v enem letu, ako si obrnemo v svoj prid, vendarle več vredno, nego 40 Din. Seveda so med njimi gotovo tudi taki, ki v resnici težko utrpijo naenkrat tolik znesek, ki bi bili pa sicer radi društveni člani. Teh je pa najbolj škoda. Podružnice ali požrtvovalni tovariši naj jim na kak način priskočijo na pomoč s posojilom ali naj sprejmejo plačilo članarine v medu, vosku, čebelah, v kakem delu itd.

Konečno imamo pa še neke vrste »odpadnike«, ki trdijo, da že vse znajo in zaradi tega ne potrebujejo več društva, ker ne morejo nič več pridobiti. Ti so pa pomilovanja vredni in dobro bi bilo, ko bi jim kedo povedal, da so baš domišljavci, ki mislijo, da že vse vedo in znajo, navadno največji nevedneži.

Podružnični odbori so predvsem poklicani, da iščejo novih stikov z odpadlimi člani ter čebelarje privedejo nazaj v organizacijo. Tudi posameznik, ako je zaveden in za dobro in lepo stvar navdušen, lahko v tem oziru mnogo doseže. Pametna beseda na pravem mestu navadno ni brez uspeha.

Čebelarska zadruga.

Jože Okorn. — Škofja Loka.

Minuli čebelarski letini ste zadovoljili vse čebelarje. Povsod se je pridelalo toliko medu, da je v preteklem poletju nastala v trgovini z medom popolna stagnacija. Zaradi nerazsodnosti, pravzaprav nestrpnosti nekaterih čebelarjev, ki so se hoteli na vsak način iznebiti svojih pridelkov, pa tudi zaradi pomanjkanja denarja je cena medu odnehala in dosegla ponekod smešno nizino (10 Din kg). Od tega so imeli dobiček seveda samo trgovci, ki so potem, takorekoč podarjeni jim med prodajali s 100% in še večjim dobičkom. Vse to nam je povzročilo veliko škodo. Prizadeti niso bili samo »darežljivci«, temveč vsi čebelarji; kajti trgovci so z blagom nakupljenim tako po ceni, lahko z vsakomur konkurirali ter tako potisnili ceno medu močno navzdol — pod ceno sladkorja.

Da se v bodoče izognemo »poplavi« medu, izkoriščanju in umazani konkurenci, prevladuje splošno mnenje, da je treba ustanoviti čebelarsko zadrugo. Menda ga ni čebelarja, ki bi se protivil tej ustanovitvi, katera bi za razvoj in ohranitev našega čebelarstva veliko pomenila. Ako pa hočemo zadrugo ustanoviti, je treba v prvi vrsti skrbeti za dober in soliden temelj, na katerega jo bomo postavili.

Zadruga nikakor ne smemo istovetiti z društvom. Naloga društva je učiti čebelarje naprednega čebelarstva, torej povsem idealna plat, dočim je zadruga združno trgovsko podjetje. Kot tako potrebuje dobro močno finančno podlago in pogoje za življenje in uspešno delovanje.

Denarno morajo podpreti zadrugo združniki sami potom deležev. Nikakor se ne strinjam s tem, da bi se v ta namen porabilo društveno premoženje, kajti na ta način onemogočimo vsako uspešno društveno delovanje, pač pa naj društvo po možnosti zadrugo denarno podpre. Če

si iz lastnih moči ne upamo ustanoviti zadruge, je to dokaz, da je nismo niti vredni, niti potrebni!

Predno se lotimo kakega podjetja, moramo biti, če nočemo doživeti razočaranj, trdno uverjeni, da bo podjetje uspelo. O uspešnem delovanju zadruge so nazorji zelo različni, kajti veliko je razlogov za in proti. Če hočemo to pravilno presoditi, si moramo predočiti organizacijo zadruge in svetovni tržni položaj z ozirom na čebelarske proizvode.

Zadruga bi imela nalogo nakupovati in prodajati med in to na debelo in drobno, nabavljati zadržnikom čebelarske potrebščine in orodje. Glavna njena naloga bi torej bila nakup in prodaja medu. Nakupovanje medu ne bo delalo posebnih zaprek, pač pa prodaja. Kam z medom in po kaki ceni? Treba bo poiskati inozemskih kupcev v Nemčiji, Franciji in Angleški. Italija tu ne pride v poštev, istotako tudi ne Švica. Pri izvozu medu moramo upoštevati ceno v dotični državi, kvaliteto za izvoz namenjenega blaga, način nakupovanja, izvozno in uvozno carino, prevozne stroške, posodo in režijo.

Kakšna je trenutno cena medu v zgoraj naštetih državah mi ni znano, vendar se bojim, da ni mnogo višja, če ne celo nižja od naše. O tem hočem poročati prihodnjič. Vzemimo primer, da bi bila cena ugodna in da hočemo izvoziti vagon medu.

Med je od medu zelo različen. Zato bo treba polagati največjo važnost na kvaliteto za izvoz namenjenega blaga. Da je mogoče doseči vsaj približno enako barvo in okus, ga je treba sortirati, kar pa lahko izvrši samo producent. Število čebelarjev, ki to že izvršujejo, pa je žalibog še zelo majhno. In kakovost? Poznam veliko čebelarjev, ki ne morejo dočakati, da bi med dozorel, temveč istočijo vsako kapljo sproti. Na ta način pridobljen med gotovo ni prvovrsten. Vsekakor je to zadeva, ki se tiče praktičnega čebelarstva, a je za uspešno delovanje

zadruge izredne važnosti. Za vse to se naši čebelarji jako malo zanimajo, pač pa jih zanima cena. Trgovcem špekulantom so prodajali med za sramotno nizko ceno, ko so pa ustanovili zadrugo, tega pojava ne bo več, kajti vsak bo hotel svoje blago drago prodati ter zahteval poleg tega tudi takojšnje plačilo. Če bi imela zadruga zadosti kapitala in rezerv, bi bilo to gotovo najboljšje. Toda bojim se, da razmere ne bodo tako rožnate, zato si bo treba izbrati kak prikladen način nakupovanja blaga. Po mojem mnenju bi bila najboljša sledeča pot: Zadruga zbere določeno množino blaga, ga sortira, spravi v predpisano posodo in odpošlje. Po prejemu plačila in odbitku vseh režijskih, embalažnih in drugih stroškov, se določi cena medu in se prodajalcem denar izplača. To pa velja za redne razmere. V sedanjih razmerah moramo poleg drugega vpoštevati tudi nestalnost valute. Zaradi tega bi bilo najbolj pravično, da se določi in izplača cena medu šele koncem vsakega poslovnega leta. Na ta način so vsi zadržniki v enaki meri deležni dobička odnosno izgube.

Radi preglednosti in lažjega poslovanja izstavi zadruga ob prejemu blaga čebelarjem priznanico za toliko in toliko kilogramov medu in jim izplača nekaj na račun. To zadržno stališče se da zagovarjati, toda kaj bodo k temu rekli naši čebelarji?

Poleg izvoza v inozemstvo bo morala zadruga skrbeti tudi za prodajo medu v deželi. Idealno bi bilo, če bi vsi čebelarji prodali svoj odvišni med samo konzumentom in zadrugi. Na ta način bi bili trgovci prisiljeni, da bi kupovali med pri njej, toda to je ideal, ki se bo težko uresničil.

Splošno se toži, da je pri nas poraba medu zelo majhna. Resnica je, da ga tisti stanovi, ki so ga pred vojno porabili največ, danes ne morejo kupovati, ker nimajo dovolj niti za najnujnejše življenske potrebščine. Toda kljub temu je konzum medu mnogo večji nego je bil

kdaž prej. Da nam pa blago preostaja, je vzrok napredno čebelarstvo. Danes pridelamo najmanj petkrat toliko medu kakor pred vojno. Z izdatno reklamo bomo brez dvoma porabo medu v deželi še zelo povečali.

Poleg razpečavanja medu bo preskrbovala zadruga svojim članom tudi vse potrebno čebelarско orodje in potrebščine. To trgovino je že vpeljalo društvo. Celo stvar bo treba v gotovih ozirih samo še izpopolniti. Tako n. pr. nakupovati voščine in kuhati iz njih vosek itd. Najboljše bi bilo, da bi zadruga, če se ustanovi, prevzela društveni blagovni oddelek, za odškodnino pa bi nakazala društvu vsako leto primerno denarno podporo.

Sedaj smo si v glavnem ogledali organizacijo zadruga. Da bo pa ona tem nalogam lahko zadostila, potrebuje poleg denarja primerne prostore, zadostno število osebja, stroje in posode za med. Osebje bo treba dobro plačati. Delovodja mora biti trgovsko in strokovno naobražen, pomožne moči pa zanesljive in delavne.

Če hočemo zadrugo ustanoviti, moramo najprej dognati, če bo uspevala. V ta namen bo treba stopiti v stike z inozemstvom, da se informiramo o cenah medu, uvozni carini, prevoznih stroških, izračunati koliko bo stala režija, embalaža in drugo, ter na podlagi končnega rezultata reči ja ali ne. Vse to pa nam lahko izvrše trgovsko naobražene osebe, katere prosimo, da nam povedo svoje mnenje.

Imejmo pred očmi samo dobrobit našega čebelarstva, delajmo previdno in sigurno, ako nočemo uničiti lepe zadrugne misli, zavedajmo se, da bi neuspeh zadruga uničil našo lepo organizacijo in zavrl naše tako lepo razvijajoče se napredno čebelarstvo.

V prihodnji številki priobčimo o tem vprašanju mnenje zadrugnega strokovnjaka.

Matica s pristriženimi krili.

Janko Babnik. — Rožna dolina.

Vem, da je bilo za marsikaterega čebelarja nekaj popolnoma novega, ko je bral v zadnji številki »Slov. čebelarja« o maticah, ki se jim pristrižejo krila. Sicer se omenja v onem članku, da to delajo ameriški čebelarji, ni pa povedano, da je to vpeljano tudi že pri nas — sicer še ne v večjem obsegu, vendar se leto za leto širi in še precej hitro. V naši podružnici na Viču ima vsaj polovica matic skrajšana krila. Resnici na ljubo pa bodi povedano, da je tudi tukaj nekaj čebelarjev, ki so bolj proti, kakor pa za striženje.

Ker sem bil med prvimi, ki je vpeljal pri nas to novost, me veže dolžnost, da jo zagovarjam in čebelarjem, ki jim je po veliki večini neznana, pojasnim.

Ne bom trdil, da je striženje kril maticam za vsakega čebelarja neobhodno potrebno. Kdor se ukvarja le z malim številom panjev in je poleg tega še stalno v bližini doma, tisti izhaja brez tega. Velikega pomena pa je za one čebelarje, ki imajo posla z velikim številom panjev in čez dan sploh doma niso. Tudi za one ki vozijo čebele v pašo, ali pa jih sploh nikoli nimajo doma, in pridejo k čebelariskim opravilom samo ob nedeljah.

V sledečem hočem v glavnih potezah popisati, kaj je dovedlo Amerikance in pozneje tudi nas, da smo začeli maticam striči krila.

Kot glavni vzrok je bi to, da se zabrani uhajanje rojev. Ako matici pristrižemo ali pa prirežemo krila, se tem neprilikam v veliki meri izognemo. Ko prvi roj izleti, pade matica par korakov pred panjem na tla. Okrog nje se zbere malo čebel, roj leta nekaj časa po zraku, včasih se za kratek čas tudi vsede na kako drevo, nato se pa cel vrne zopet v panj, iz katerega se je vsul. Ako je čebelar prisoten in hoče roj obdržati, lahko matico pobere, jo zapre v maticnico, položi na pripraven prostor na bližnjem

drevesu, kjer se mu zbere kmalu roj, ki ga z lahkoto spravi v panj, ne da bi mu bilo treba trgati obleko po neprikladnih mestih.

Tudi se ni bati, da bi roji uhajali na sosednje vrtove, kjer jih ni vselej mogoče brez vsake škode za sosedu spraviti v panj. Ako pa pustimo, da se roj vrne v panj iz katerega je izletel, je doseženo to, kar hoče imeti vsakdo, ki čebelarji v panjovih z veliko mero, namreč nedeljena močna družina. Za onega, ki nima časa, da bi čakal roje, je posebno važno, da se mu tisti sami vračajo tja, odkoder

so prišli, ker na ta način ne izgubi nič živali.

Ako se roj vrne, je seveda stara matica izgubljena. Iz nastavljenih matičnjakov se kmalu izleže mlada, ki se nato oplodi in panj je pri popolni moči in kmalu zopet v redu. Samo po sebi je umljivo, da se morajo matičnjaki, ko se je opazilo, da stare matice ni več v panju, razen enega, iz panja odstraniti, ker drugače bode panj z mlado matico izrožil. Ta pa ima popolna krila in se roj s tako matico obnaša po svoji volji. Matici se smejo namreč krila pristriči šele tedaj,

Šmajdekovo čebelarstvo na Krtini.

ko je čebelar popolnoma prepričan, da je že oplojena. Navadno se strižejo krila šele v drugem letu spomladi, in sicer zaradi tega, ker matica v prvem letu, ko se je izvalila, navadno ne roji.

Poleg zgoraj navedenega pa ima striženje kril še mnogo drugih pametnih razlogov. Dostikrat se primeri, da ta ali oni panj matico sam od sebe preleže. Ako imamo v panju matico, ki ima cela krila, tedaj nam ni mogoče vedeti, ali je mlada ali stara. Takoj pa je čebelar na jasnem, ako imajo matice splošno krila pristrižena.

Včasih najdemo v enem panju dve v slogi skupaj živeči matice. Gotovo se

ve, da je ena mlada, druga pa stara. Po zunanosti se pa starost največkrat ne da ločiti. Tudi v tem slučaju je določitev prav enostavna, ako ima stara pristrižena krila.

Primeri se tudi večkrat, da zapazimo spomladi pri prvem izletu ali pa tudi pozneje pred čebelnjakom mrtvo matico, ki so jo vrgle čebele iz panja. Pogledamo, ima li krila pristrižena ali ne. Ko to ugotovimo, in ker vemo, katerega leta matice imajo skrajšana krila in katerega ne, pogledamo zaznamke zadaj pri panjovih v katerih bližini je spredaj ležala mrtva matica, pa že približno vemo, iz katerega panja so jo čebele prinesle.

Gotovo se da starost matice tudi na ta način zaznamovati, da jej z nalašč za to pripravljeno barvo napravimo na hrbtu majhno piko, ki se vsako leto menja, modra, rudeča ali bela. S tem pa ne dosežemo družega, kakor da vemo za starost matice in pa ako jo iščemo, da jo hitreje najdemo.

To je nekaj dobrih strani strizenja kril maticam. Te v zadnjem članku »Čebelarja« niso omenjene. Pač pa so našteje le slabe strani. Med drugim je omenjeno in to je glavno, da take matice slabo in nepravilno polagajo jajčeca. Štiri leta že strižem maticam krila, pa do sedaj še nisem opazil, da bi take matice slabše zalegale, nego one, ki imajo krila. Ker pa maticam prvo leto kril ne odrežem, bi moral na vsak način pri stalnem opazovanju priti do zaključka, da so tiste s pristrizenimi krili slabše nego druge.

Do istega zaključka so prišli tudi drugi čebelarji, ki so povzeli po meni ta način čebelarjenja.

Da bi si matica kaj pomagala pri polaganju jajčec v celice s krili, gotovo ne bo držalo. Le pomislimo, da dve ali triletna matica tekom svojega življenja položi več stotisoč jajčec. Kakšna bi pa bila krila, ako bi jih rabila pri zaleganju? Še celo voda kamen izdolbe, ako dolgo časa pada kaplja za kapljo na isto mesto, pa bi se nežna matična krila ne obrabila pri takem nepreštanem delu! Tudi ako opazujemo stare matice, bomo v zelo malo slučajih opazili, da bi bila krila pokvarjena. Ako pa so razcefrana, je iskati vzroka kje drugje.

Amerikancem gotovo ne smemo odrekati natančnega opazovanja. Ako bi bili oni tekom let ugotovili slabe posledice strizenja, bi najbrž tudi prenehali s tem načinom čebelarjenja.

Do danes se mi še ni pripetilo, da bi bile čebele umorile kako matico, ki ni imela celih kril. Tudi od drugih čebelarjev še nisem kaj takega slišal. Pač pa se zelo pogosto zgodi, da obkolijo matico, ki se je vrnila iz prašenja in jo polagoma

ugonobe. To pa menda zaradi tega, ker je dobila poseben duh od trota, s katerim se je oplodila, ali pa iz strahu da jo ne izgube. Pravi vzrok pa še ni dognan in je vse to le domnevanje.

Kot nadaljni vzrok, da naj se krila ne strižejo, se navaja tudi to, da tako ravnanje ni naravno. Saj marsikaj ni naravno, pa je vendar le dobro. Tudi čebelarjenje v modernih panjovih, namesto v duplih ni naravno. Tudi satnice bi jim ne smeli dajati in rojev ne loviti, ampak jih pustiti, da si samovoljno izvolijo nova bivališča. V koliko bi pa bilo to čebelarjem v korist, je drugo vprašanje. Človek mora gledati, da ima pri vsakem opravilu kolikor mogoče malo neprilik in čim več koristi za sebe ali pa splošnost. Tudi konja ni Bog ustvaril takega kakor ga človek uporablja; človek si ga je moral prikrojiti za svojo boljšo uporabo na ta način, da ga je dal rezati. Peteline kopunijo, da nam dajo boljše meso, maticam se pa krila strižejo, da nam dajejo panjovi več medu.

Še marsikaj bi se dalo pisati o tej zadevi. V eni prihodnjih števil pa hočem opisati kako se strižejo ali režejo krila. Veselilo bi me, ko bi se še kdo oglašil, ki ima lastno skušnjo v tem oziru.

Končna sodba o sivi ajdi.

Iv. Jurančič. — Andrenci.

Na svojih večletnih potovanjih sem pogosto naletel na čebelarje, ki so v enomer tožili in moledovali: »Pri nas z ajdovo pašo ni nič, ker imamo tisto sivo ajdo, ki ne medu.« Te pritožbe so se slišale zlasti v krajih, kjer so visoki hribovi in vmes ozke doline. Sto in stokrat sem odgovarjal in zatrjeval, da ajda ni kriva, saj imamo pri nas izključno samo sivo ajdo, pa vendar medu; vsako leto imamo ajdovo pašo, seveda ne vselej enako, včasih boljše, včasih slabše. Vse moje zatrjevanje ni pomagalo nič, obsojali so sivo ajdo naprej, kakor so enkrat slišali, tako so govorili dalje. A letošnja letina je na

vse zadnje izrekla odločilno sodbo. Veliko Ptujsko polje, Ščavniška dolina, Murško polje, Slovenske gorice, in če se ne motim, celo Prekmurje ima do jako pičle izjeme samo sivo ajdo; po tem pa vsi tisti »neverni Tomaži« pridite pogledat, koliko imamo tukaj medu, pa boste na mah postali »verni«. Vsak srednji čebelar ga ima na cente. V imenovanih krajih se je siva ajda že pred 35—40 leti splošno vpekljala, črna pa je hkrati popolnoma izgnila, in vendar smo v tem času imeli več dobrih letin. Omenim tukaj, da večina zgoraj imenovanih krajev ima edino izdatno, torej glavno pašo le v jeseni ob ajdi. Še celo lansko leto, ko je od začetka do konca ajdovega cveta v enomer deževalo, so čebele s silo izrabile nekaj trenutkov lepega vremena ter so nabrale za zimsko potrebo.

Res je na vsak način, da ajda, naj si bo siva ali črna, ne medi v vsakem kraju enako, ne vsako leto enako. Ako smo opazovali letošnje vreme ob ajdovem cvetu, nam bo ta uganka takoj jasna. Lepo je bilo in toplo, mirno brez vetra in — tople noči. Najnižja toplota v noči je bila samo enkrat $+9^{\circ}\text{C}$; večinoma pa $+12^{\circ}\text{C}$, parkrat celo $+14^{\circ}\text{C}$! In to, dragi moji, je glavni pogoj, da ajda medi: tople noči morajo biti, po dnevi pa lepo, mirno, pa stanovitno vreme. Isto velja za vse medeče rastline, vendar ajda je še posebno občutljiva. Nektarije, to s tiste bradavice ali žleze v cvetu, ki izločajo nektar, ono sladko tekočino, katero čebele pretvarjajo v med, delujejo le v toplem vremenu. Ako je noč hladna, na pr. pod $+8^{\circ}\text{C}$, ali celo blizu 0° , se nektarije skrčijo, takorekoč otupnejo, in njihovo delovanje prekine. Šele, ko višje prihajajoče solnce svet ogreje, se v rastlini življenje zopet zbudi, to se zgodi okoli 10. ure ali še pozneje. Ajda pa, kot nežna, sočna bilka, ki ima plitve korenine, v solnčni toploti kmalo ovane; v rastlinici zmanjka soka, zato se nektarije osušijo. V takih krajih torej, ali v takih letinah, kadar so hladne noči, primanjkuje zju-

traj toplote, pozneje pa mokrote, in ajda sploh ne medi. Iz tega vzroka medi ajda vobče le predpoldnem nekaj ur, ko jo še rosa osvežuje ter dokler je solnce ne spari.

Zdaj pa, ko enkrat vemo, da ajda medi le ob toplih nočeh, kadar se nektarije morejo napolniti že v teku noči, da čebele že pri prvih jutranjih izletih najdejo polne cvetne čašice, nam bo jasno, zakaj ne medi tudi v krajih z ostrim podnebjem, n. pr. v ozkih dolinah med visokimi hribi, ob večjih rekah, kjer se cele tedne vlačijo jesenska megla, po visokih planinah itd. V vseh takih krajih so večinoma mrzle noči; tam tudi črna ajda ne more nuditi izdatne paše, le redke letine prinesejo tu ali tam izjemo.

Omeniti moram, da se je siva ajda v nekaterih krajih, osobito pri nekaterih gospodarjih v teku let nekoliko izrodila (degenerirala) ter se več ali manj izpreminja v prvotno zeleno vrsto, iz katere je vzgojena. To dejstvo zamore proizvajanje nektarja nekoliko zmanjšati. A to ni splošno; gospodarji, ki večkrat seme izmenjajo, imajo čvrsto, svežo setev. Saj je bila svoj čas tudi črna ajda skoraj do cela degenerirana, tako da je rodila nad polovico zone (praznega, puhlega semena). Ravno to je bil vzrok, da so jo opustili in vpeljali sivo.

Ni sicer nemogoče, da bi ne bila siva ajda za nizko toplino nekoliko bolj občutljiva, nego črna. Da bi pa siva ajda sploh ne medila, je naravnost nesmiselna trditev, kar je očitno pokazala letošnja letina. Saj v obsežnem okolišu mariborskega, ptujskega in ljutomerskega okrajnega glavarstva, kjer sejejo splošno sivo ajdo, se prideluje največ medu. Imenovani okoliš potrjuje tudi dovolj jasno, da glede produkcije nektarja vplivajo na ajdo veliko bolj klimatični in vremenski pojavi, nego zemlja, ker se tukaj nahaja zemlja vsake sorte; ilovna, peščena, prodnata, publica itd.

Enako krivično, neupoštevajoč vremenskih vplivov, se sodi še marsikatera

medunosna rastlina, n. pr. lipa, sadno drevje itd. Drevje ima globoko v zemlji korenine, zato ne ovane ob solnčni toploti, kakor ajda, vsled tega ob ugodnem vremenu medu ves dan. Ako so pa ob času cveta noči hladne, se nektar začne proizvajati šele, kadar solnce zrak dovolj ogreje; s tem je najugodnejši čas (jutranja ura), izgubljen. Starejši čebelarji so se pa menda tudi o tem že dovolj prepričali, da sta ravno lipa in črešnja tisti nesrečni drevesi, katerih cvet dež najrajši ugonobi, sadno drevje pa ob cvetu mučijo vetrovi, ki vsako kapljico nektarja sproti izsušijo, čebelam pa nabiranje oz. obletavanje obtežujejo ali celo preprečijo.

Kako pospešiti konsum medu.

J. Kovačič. — Pragersko.

Zaradi dozdevne nadprodukcije medu v naši državi, so nekateri čebelarji v skrbeh, kam s pridelkom. Stvar je res uvaževanja vredna. Toda ne toliko nadprodukcija medu, kakor neprimerno pičel konsum tega izbornega pridelka.

Kaj je temu krivo, da se porabi pri nas tako malo medu? Zgolj nevednost in nepoučenost ljudstva o zdravilni in hranilni vrednosti čebelnega medu! Pred vojno je stal kilogram medu toliko kakor 2 kg sladkorja. Danes pa skoraj ni več razlike v ceni teh dveh sladil in vendar se ne seže v toliki meri po medu, kakor bi radi svojih lastnosti in nizke cene zaslužil. Temu je kriva inteligenca sama, potem časopisje in navsezadnje — tudi navada.

V novejšem času so kemiki dognali, da se nahaja v sirovem (t. j. še ne prekuhanem) medu veliko takozvanih vitaminov, t. j. nekaj, kar bi mogli v našem jeziku imenovati življensko snov, tvarina, ki je za zdravo življenje neogibno potrebna. Na ta način si tudi razlagajo, zakaj je med tako močno redilen in zdravilen. V nemških čebelarskih listih sem zadnja leta večkrat čital, kako si je

ta ali oni popravil izgubljeno zdravje z rednim uživanjem medu. Znani so mi slučajji, da so se jetične osebe zgolj z medom ozdravile. Pri nas pa nosijo taki bolniki ne le kronice, ampak stotake v lekarne za malovredna, mnogokrat celo škodljiva zdravila. Ali ne bi bilo pametnejše, obrniti ta denar za nakup pristnega medu kot domače zdravilo? Seveda bi bilo pametno in tudi koristno; bolnik bi vsaj vedel, kaj bi užival.

Ker mislim, da ustrezem temu ali onemu, hočem v naslednjem podati nekaj receptov in navodil, kako se zdravijo prsne bolezni in osobito bolna pljuča.

1. Obče znano ljudsko sredstvo je nadrgan (nariban) hren in med, vsako jutro in večer eno žlico.

2. Čaj od grškega sena, ki mu dodamo par žlic medu, je jako dobra pijača za bolne prsi namesto same vode, ki je naj jetičnik čim manj pije.

3. Žajbelj, pelin in ozki trpotec drobno zrezan in z medom pomešan je tudi dobro sredstvo.

4. Sveže sirovo maslo in med ali ribje olje in med zelo priporočajo.

Razen teh bi bilo še mnogo drugih receptov, seveda se mora jetičnik tudi sicer pravilno zadržati, kar žalibog ne ve vsakdo, da celo niti vsak zdravnik ne, ter uživati le lahko prebavljivo hrano. Ker nameravam spisati posebno knjižico, kako in s katerimi preprostimi sredstvi se morajo zdraviti na prsih oboleli, naj za danes ti napotki zadostujejo.

Drugi recepti:

Kdor trpi na zaprtju, naj jemlje par dni malo aloe (lopatike), stopljene v toplem medu. Toda aloe največ za eno koruzno zrno na dan!

Proti kašlju se uporablja z medom poslanen čaj iz ajbiša ali pa iz trnjoličnih cvetov.

Bolne oči izpiramo s strdenim* čajem od metlike.

Kdor je močno utrujen, se hitro okrepeča s par žlicami medu. Kdor nima spanja, naj redno zvečer uživa med.

Znano je dalje, da uporabljajo med tudi za rane in tvore.

Za blede in na krvi slabe otroke ni nič boljšega, nego redno uživanje orehov in medu z rženim kruhom.

Vse take stvari bi se morale po večkrat priobčevati v časnikih, da bi se ljudstvo opozorilo na korist našega naravnega sladila. Tudi šola bi morala v tem oziru kaj več storiti! Potem se bo konsum medu kmalu dvignil na korist čebelarjem pa tudi ljudstvu samemu, ker bo zdravejše in si prihranilo mnogo denarja, ki ga nosi danes le preveč za umetna in silno draga zdravila v lekarno.

Drugo sredstvo za povzdigo dobičkanosne čebeloreje bi bilo, pridelovati med za konsum v predalčkih, kakor delajo Amerikanci. Ne da se tajiti, da je med iz čednega satovja okusnejši in prikupljivejši nego iztočen. Osebito boljši sloji, ki nimajo zaupanja do tekočega medu, bi ga radi kupovali in konsumirali. Saj je znano, da še mi čebelarji ne kupimo medu,

ako ga potrebujemo, pri medicarju, ampak rajši pri kakem poštenem tovarišu čebelarju. Le prevečkrat se sliši, kako se nareja umeten med ali pa tudi vidi, kako nekateri čebelarji in medicarji grdo in ogabno ravnaajo z medom, predno ga dobi konsument v roke.

Med v predalcih bi se tudi pri nas dal uspešno pridelovati, namreč v dobrih pašnih krajih, kakoršni so n. pr. na Kranjskem. (Žal, da je takih krajev na bivšem Kranjskem prav malo ali pa nič. Prekmurje bi bilo nemara ugodnejše. Op. uredništva.) Na ta način bi prišlo manj točenega medu na trg in bi potemtakem čebelarji v slabših pašnih razmerah laže konkurirali z velečebelarji. Tudi bi bilo priporočati, da bi se prodaja pristnega medu poverila v mestih kakemu strokovnjaku. In ne dvomim, da bi se mu izposlovala potrebna koncesija. Na ta način bi priborili medu trdno veljavo.

* Med se imenuje na Koroškem strd, kar mnogi drugi Slovenci ne vedo.

VESTI IZ PODRUŽNIC

Izvleček iz zapisnika o rednem občnem zboru, Čebelarke podružnice za Ljubljano in okolico, dne 16. decembra 1923. — G. predsednik Adolf Arko otvori ob 9½ uri predpoludne občni zbor in konstatira sklepčnost.

Poročilo tajnika: Odborovih sej je bilo v poslovnem letu 19 in 1 izredni občni zbor. — (Čujte, čujte podružnični predsedniki, tajniki in ostali odborniki! Koliko sej ste imeli pa pri Vas? Opomba uredništva.) — Predavanji ste se vršili 2, druge napovedane prireditve so se morale zaradi slabega vremena odpovedati. Delovanje podružnice je bilo v minulemu letu osredotočeno na gradbo čebelnjaka pod Krimom. Podružnica je dobila od pokrajinske uprave, oddelek za kmetijstvo, dve subvenciji v zneskih 2500 Din in 1225 Din po odbitku administrativnih stroškov. — Čebelnjak je bil slovesno otvorjen dne 22. julija 1923 ob navzočnosti zastopnika pokrajinske uprave, osrednjega društva in

podružničnega odbora. — Odbornik in vneti član g. Stojkovič je izumil nov sipalnik »Ideal«, katerega je prepustil podružnici v razprodajo. — Članov je imela podružnica 72. — Poročilo tajnika se vzame brez ugovora in odobruje na znanje.

Poročilo blagajnika: Denarnega prometa je imela podružnica 21.737 Din, končni saldo prebitek znaša 1820 Din 71 p. Stroški za postavitev čebelnjaka pod Krimom so znašali 6346 Din. Društvena imovina znaša 20.328 Din, kateri stoje nasproti dolgovi v znesku 300 Din. — Tudi to poročilo se vzame brez ugovora in odobruje na znanje.

Poročilo rač. pregledovalcev. Račune sta pregledovalca pregledala in našla v najlepšem redu. — Predlagani absolutorij se soglasno sprejme.

Izprememba pravilnika o uporabi dire: Pavšalna odškodnina za enkratno uporabo znaša 10 Din, in sicer po vrsti prijave.

Izprememba pravilnika o vporabi podružničnega čebelnjaka: Odškodnina za leto 1924 se določi na 3 Din za panj — za panje z 1 izletom polovica, poleg tega se plača za vzdrževanje čebelnjaka še pristojbina po 2 Din, odnosno 1 Din. — Panji se morajo prijativiti do 30. aprila 1923 gospodarju. Kot prijavno takso mora se plačati za vsak panj 1 Din, te takse se sicer ne povrne, pač pa vračuna v stojnino.

Odobri se odborov sklep, s katerim sta bila gg. Arko in Elsner zbog njihovih zaslug izvoljena častnim članom.

Volitev odbora: Predsednik: Adolf Arko, kaznilnični ravnatelj v Ljubljani; podpredsednik: Ivo Verbič, arhivar agr. direkcije v Ljubljani; tajnik: Fran Prezelj, d. upravnik v Ljubljani; Blagajnik: Fran Lunder, višji d. upravnik v Ljubljani; odborniki: Ivan Elsner, pis. ravnatelj v p. v Vodmatu; Julij Slapšek, ravnatelj v Mostah; Josip Stojkovič, učitelj v Mostah; Alojzij Trink, posestnik in mizar v Ljubljani, Josip Verbič, profesor v Ljubljani; Stanko Verhovec, učitelj v Logu pri Vrhniki; Ivo Metlikovič; mestni gozdar v Ljubljani. — Računski pregledovalci: Ivan Hronek, prokurist v Ljubljani; Ivan Mesar, ravnatelj »Jugoslov. bukvarne« v Ljubljani. — Delegati za občni zbor Osr. društva: Adolf Arko, Ivan Elsner, Julij Slapšek, Ivo Verbič, Jos. Verbič.

Slučajnosti: V normalnih letih naj se postavi v društveni čebelnjak pod Krimom samo 60—80 panjev, ker za več panjev ni paše. Društvenemu odboru se naroči, da se radi ajdove paše ogleda po novih pašiščih, in to na mengiškem in ljubljanskem polju, pod Šmarno goro. — Za večjo prodajo sipalnikov »Ideal« je treba napraviti potrebno reklamo. Pri oddelku za kmetijstvo naj se intervenira, da bo čim preje rešena podružnična prošnja na centralno vlado v Beogradu radi subvencije. Na mestni magistrat, tržno nadzorništvo, se napravi prošnja, da ta pouči tržne organe, da cena medu ni maksimirana in da se cena določi vedno po kvaliteti. — Naprosi se obenem, da se na trg postavljeni med glede kvalitete večkrat preišče, in ponarejen med, sploh iz prodaje izloči. — Pri osrednjem društvu naj se forsira ustanovitev »Čebelarke zadruge« v zmislu predlogov pripravljalega odbora.

Za pravilnost izvlečka: **Adolf Arko**, t. č. predsednik; **Fran Prezelj** t. č. tajnik.

Škofjeloška čebelarica podružnica je imela svoj redni občni zbor za leto 1923 dne 16. decembra v Škofji Loki v društvenem domu. Zborovanja se je udeležilo okrog 20 članov, razen 3, vsi.

Pri tej priliki smo imeli tudi predavanje in sicer je predaval g. potovalni učitelj Okorn o jako zanimivem predmetu: Vzroki velike razlike v donosu posameznega panja.

Gospod predavatelj nam je v enournem govoru pojasnil ter povedal, da je dober donos odvisen največkrat od dobrih matic. Priporočal je, da naj polagamo največjo pozornost na dobre matice in na izbero plemenjakov tako, da pameten čebelar pušča vedno le dobre plemenjake z najboljšimi lastnostmi, slabe pa odpravlja.

Po predavanju se je vnela jako živahna debata o tem predmetu, v katero je posebno posegel naš starosta oče »Fortuna«.

Odbor je ostal isti kot lani in sicer: Predsednik: Ivan Žontar, Virmaše; podpredsednik: Andrej Hafner, Dorfari; tajnik in blagajnik M. Vidmar, Vešter; odbornika Franc Bernik, Badulje in Franc Kržišnik, Zminec.

Pri statistiki smo dognali, da ima naša podružnica večjidel le panje z premakljivim delom in sicer ima 212 A.-Ž. panjev, (obljudenih seveda), 165 drugih premakljivih mer kot nemška normalna, eksportni itd., ter le samo 67 kranjičev. Kako se vidi, izpodriva počasi pa gotovo premakljivi sat, posebno še A.-Ž. vse druge sisteme.

M. Vidmar.

Iz Poljanske doline. Občni zbor podružnice se je vršil 16. decembra ob piči udeležbi. Odbor ostane stari. Podružnica je imela v letu 1923 dohodkov 16471 Din, stroškov 30 Din, torej ima 13471 Din prebitka. Sklenilo se je prirediti v Javorjah poučno predavanje, po možnosti celodnevni tečaj. Zamudniki, poravnajte članarino!

G.

Kamniška podružnica je imela 28. decembra 1923 svoj redni občni zbor. Na tem občnem zboru je predaval društveni tajnik g. J. Okorn. Obravnaval je vzgojo matic: a) važnost vzgoje matic, b) vzgoja v velikem obratu, c) vzgoja v malem obratu. Poročilo tajnikovo: Odbor je imel eno samo sejo. Podružnica je priredila en celodnevni tečaj na Dobnem nad Mengšem dne 10. maja. Poročilo blagajnikovo: Dohodki: Iz leta 1922 ostalo 5020 Din,

članarina (25 članov) 125.— Din, čebelarški znaki 725 Din, dar 10.— Din, skupaj 19245 dinarjev; stroški: poština 2.— Din, torej ostane gotovine **19045 Din**. V Mestni hranilnici v Kamniku 25.— Din. Stanje blagajne dne 28. decembra 1923. **21545 Din**. Volitev novega odbora: Dosedanji predsednik podružnice g. Virjent pod nobenim pogojem ne sprejme več predsedstva. Na njegov predlog se izvoli soglasno sledeči odbor: Za predsednika Žargi Makso, trgovec; za podpredsednika Košir Jožef, posestnik; za tajnika in blagajnika Heric dr. P. Gracijan, gimn. ravnatelj; za odbornike Tomažič Ivan, župnik; Podbrežnik Franc, posestnik; Ručigaj Alojzij, posestnik. G. J. Virjenta je občni zbor imenoval za častnega predsednika podružnice. (Čestitamo! uredn.)

Čebelarška podružnica na Vrhniki je imela svoj letni občni zbor dne 16. dec. 1923. V pozdravnem govoru bodri načelnik navzoče čebelarje k večji vztrajnosti in nemoahljivosti, posebno na polju čebelarške organizacije. Vzame se na znanje tajnikovo in blagajnikovo poročilo. Pregledovalca računov sta našla poslednje v najlepšem redu. Načelnik poroča na drobno o novosnujoči se čebelarški zadrugi ter opozarja čebelarje na vse ugodnosti kakor tudi opasnosti. Podružnica zavzame k zadrugi sledeče stališče: »Podružnica pozdravlja ustanovitev čebelarške zadruge, toda obenem se strinja z mnenjem uredništva »Sl. Čebelarja«, ki opozarja pripravljeni odbor, da preje temeljito prouči vse dobre in slabe strani in pristopi k uresničenju šele tedaj, ko si je sigurna pozitivnega uspeha ter tako obvaruje njene člane morebitne škode. V odbor se izvolijo: Za načelnika Michler Ivan, učitelj; za namestnika Košmerl Valentin, urar; za odbornika Buh Ivan, podobar; Grom Franc, mizar; Vuk Slavko, učitelj; Dremelj Franc, čebelar; delegat Michler Ivan, njegov namestnik Košmerl Valentin. Oskrbnikom voza se izvoli Tešar Ivan. Sklene se izvršiti v prihodnjem letu kako čebelarško prireditev, da se poživijo delovanje podružnice. — **Ivan Buh**, tajnik.

Zapisnik sestavljen povodom občenega zbora čebelarške podružnice v **Velikih Laščah**, dne 16. decembra 1923. Navzočih je 17 članov. V odbor se izvolijo sledeči člani: 1. Anton Žužek za predsednika, 2. France Usnik za namestnika, 3. Jernej Petrič za tajnika in blagajnika, 4. Jože Adamič, 5. France Rozman, 6. Ivan Tomšič za odbornike; 7. Anton Ogrinc za delegata, za na-

mestnika Janéz Ogrinc. Določi se pristojbina za izdelavo satnic s podruž. stiskalnice i. s. znaša za člana podružnice 2 K, 1 K odpade v prid podružnice, 1 K pa izdelovalcu, za nečlane 6 K za komad; 3 K odpade v prid podružnice, 3 K za izdelovalca. Izdelovalec — podružnič. predsednik — je pristojbine oproščen. Glede predavanja ozir. tečaja v letu 1924. se sklene zaprositi pozneje, ko bo število članov definitivno določeno. Odobri se od blagajnika predložen račun o stanju podružnične imovine.

Čebelarška podružnica v Vodicah nad Ljubljano je imela svoj redni občni zbor za leto 1923 dne 27. decembra 1923 pri tajniku Francu Ziherlu v Vodicah. Zbrani so bili razen enega, vsi člani in tudi nekateri drugi čebelarji. Predsednik pozdravi navzoče, konstatira sklepčnost, otvori zborovanje ter preide k pogovoru o čebeloreji sploh, o čebelarjenju v A.-Ž. panju in o prednostih tega panja.

Tajnik in blagajnik poroča, da je imela podružnica v minulem letu samo 11 članov s 163 panji čebel in od teh 83 panjev s premakljivim satjem. Priporoča, da se lotijo člani umnega čebelarstva s panji s premakljivim delom. Poleg tega pa naj ne zapusti tudi »Kranjičev«, ker ti nam dajejo obilo voska za satnice. Društveno premoženje je znašalo koncem leta 1923 77 Din, ki so se naložili v vodiški hranilnici. — Računi so se pregledali in odobrili. — V odbor za leto 1924 so bili soglasno izvoljeni: Predsednik: Franc Koželj, župnik v Zapogah; podpredsednik: Franc Jereb, posestnik v Vodicah; tajnik in blagajnik: Franc Ziherl, posestnik v Vodicah; odborniki: Gašper Šmit, graščak v Komendi; Andrej Rosulnik, organist v Šinkovturnu; Jakob Velovc, posestnik na Skaručni in Miha Podboršek, posestnik v Utiku. Delegatom za občni zbor v Ljubljani je bil izvoljen Miha Podboršek in namestnikom Franc Črnivec.

Andrej Rosulnik je predlagal, da naj se poskusi zasaditi nekaj vrbaka in melise. — Pri slučajnostih se je soglasno povdarjalo, da bi smeli čebele v pašo jemati le čebelarji, ki so pri podružnici včlanjeni in pa ki imajo svoje lastne čebele, seveda z dovoljenjem dotične čeb. podružnice. — Potovadni učitelj g. Okorn je imel v minulem letu pri čebelnjaku tovariša Franca Jereba v Vodicah dva poučna tečaja, ki sta bila dobro obiskana in sta prav dobro uspela.

Predavatelja, oziroma enodnevní tečaj želi imeti naša čeb. podružnica dne 4. maja

1924 v Vodicaх pri čebelnjaku Fr. Jereba in sicer o splošni čebeloreji. — **Franc Ziherl**, t. č. tajnik.

Čebelarska podružnica na Krki je imela svoj redni občni zbor na dan 8. decembra 1923 ob 1. uri popoldne v gostilni Magovae na Gmajni. Na dnevnem redu je bilo: 1. vpisovanje novih članov; 2. pobiranje članarine za leto 1924; 3. volitev odbora; 4. pregled računov za leto 1923. Ker ob določenem času ni bilo zadostno število članov, da bi se mogel vršiti občni zbor, se je vršil pol ure pozneje. Izvolil se je stari odbor. Vzele so se na znanje, da naj društvo posreduje kolikor je v njegovi moči, da bo podružnica mogla spečati svoj pridelek, namreč med in vosek, po primerni ceni. Ker prekupei in medarji hočejo imeti polovico dobička, zato ponujajo tako nizke cene da se sploh ne izplača, da bi vrtil točilo. Ravno taka je z voskom. Zatorej upamo, da bo društvo kolikor toliko pripomoglo, da ostanemo še vnaprej zvesti člani društva. **Tajnik.**

Podružnica za Celje in okolico je imela svoj redni občni zbor dne 11. novembra 1923. Navzočih je bilo 20 članov. Po poročilu blagajnika je imela podružnica v minulem letu 32 članov ter 314 Din premoženja. — Pri volitvi odbora so bili izvoljeni gg.: Josip Kosi za predsednika in tajnika, Miloš Levstik za podpredsednika, Anton Mirnik za blagajnika, Martin Perc, Slavko Rajh in Martin Rebov za odbornike. Pregledovalca računov gg. A. Močan in M. Komperšek. Delegata za občni zbor osr. društva sta gg. Perc in Kosi. — Pri slučajnostih je predlagal Miloš Levstik naj se naprosi uredništvo »Slovenskega Čebelarja«, da še enkrat objavi natančen popis in slike posameznih delov Rojinove stiskalnice za vosek. (Za enkrat skoro nemogoče. Op. ured.).

Čebelarska podružnica v Šmarju pri Jelšah je imela svoj občni zbor dne 26. decembra 1923. Bil je izredno slabo obiskan; niti najbližji čebelarji se ga niso udeležili. Žalostno, da se kmet tako malo zanima za napredek svojega gospodarstva. V zadnjih dveh ugodnih letih so se pri nas precej poprijeli čebelarstva, delajo pa večinoma le po starem načinu brez premakljivega satja. Navzoči čebelarji so dali prvenstvo A.-Ž. panju in ga priporočajo vsakomur. Na občnem zboru se je izrazila sledeča želja: Po stari slovanski navadi bi naj bila pri vsaki hiši lipa, dajala bo zdravilen čaj, čebelicam pa dobro pašo, ravno ko je seno pokošeno, otava pa še ne cvete. — Na

svidenje v nedeljo dne 25. maja ob 13. uri v šmarski šoli! — V odbor so izvoljeni sledeči gg.: za predsednika g. Miha Drobne, posest. v Dvoru, Šmarje p. Jelšah; za odbornike: g. Hinko Šumer, nadučitelj v Jelšah; Zupanec Ivan, pos. Spod. Mertinje, Pristava; Kregar Tone, pos. v Št. Petru na Med. selu, Podplot. **Tajnik: Šumer.**

Čebelarska podružnica za konjiški okraj je imela svoj občni zbor v nedeljo dne 30. dec. 1923 v Čadramu. Izvoljen je zopet dosedanji odbor in sicer: Za predsednika Časl Janko, nadučitelj v Žičah; za namestnika Sreka Josip, posestnik v Oplotnici; za tajnika Strigl Anton, nadučitelj na Koblju; za blagajnika Brglez Franc, nadučitelj v Čadramu; za odbornike Gril Miha, posestnik v Grušovju; Mravljak Karel, naduč. v Zrečah. Za odbor: **Fr. Brglez.**

Čebelarska podružnica v Rog. Slatini je imela svoj občni zbor dne 9. dec. 1923. V podružnični odbor so bili enoglasno izvoljeni Alojzij Muršič za predsednika, Krištof Spaniček za tajnika, Jože Kert za blagajnika; Jakob Ogrizek, Franc Brgles, Albert Veilgemi, Beno Madile in Jožef Vajda za odbornike. Pri zborovanju se je nadalje sklenilo, da imajo člani podružnice za prodajo namenjene čebele, roje, med in vosek, brezpogojno naznaniti predsedništvu podružnice v svrhu nadaljne oddaje drugim članom po določeni ceni, a tudi člani, ki bi prihodnje leto potrebovali čebele, roje in vosek, imajo potrebsčino istotako naznaniti pravočasno predsedniku ali pa tajniku. Nadalje se vsi člani podružnice naprošajo, da oddajo skuhami čisti vosek najdalje do konca marca mes. 1924 predsedniku v svrhu izdelave satnic, ker poznejša naročila se ne bodo upoštevala. Končno se vsi dosedanji člani podružnice uljudno naprošajo, da naznanijo podružničnemu tajniku do konca leta 1923, ako mislijo biti tudi prihodnje leto člani podružnice, ker na poznejše prijave se v smislu sklepa občnega zbora ne bode več oziralo.

Predsednik.

Sedež podružnice v Prvencih p. Moškanjci je prenešen k sv. Marjeti pri Moškanjcih in prosim, pošiljajte vse podružnice se tičeče stvari na naslov: Slavko Mikl, sv. Marjeta pri Moškanjcih. Število članov je porastlo od 7 na 24 in je članarina v znesku **Din 840** danes poslana. Lansko leto nam je umrl dolgoletni član naše podružnice in vodja opozavalne postaje Formin pri Moškanjcih Juri Lubec. Spodnje ptujsko polje je ostalo sedaj brez

opazovalne postaje, a to tem bolj, ker je blagopokojni imel lastno tehtnico in termometer. Prosim torej, pošljite tehtnico in termometer na zgornji naslov, da bodo na ta način lahko zopet redno prihajala poročila opazovalne postaje.

Čebelarica podružnica na Breznici je imela svoj redni občni zbor dne 27. novembra 1923. Predsednik Ažman Josip, nadučitelj, pozdravi navzoče čebelarje in se jim zahvali, da so se udeležili obč. zbora v precejšnjem številu. Ker gre sedanji g. predsednik nadučitelj Josip Ažman na začasni dopust, se odreka mestu predsednika, vendar ostane še nadalje podružnični član in odbornik. Nato se mu g. podpredsednik Kunaver zahvali v imenu čeb. podružnice

in vseh čebelarjev kot vzornemu voditelju in ustanovitelju čebelarice podružnice na Breznici. Omenja njegove zasluge, ki si jih je pridobil tekom svojega 38-letnega službovanja na Breznici na polju ljudskega šolstva, sadjarstva, čebelarstva in šolskega vrtnarstva. Nato se je vršila volitev. Izvoljeni so bili: za predsednika g. Župan Franc, pos. Smokuč; za podpredsednika g. Kunaver Franc, Selo; za tajnika g. Prešeren Jakob, Vrba; za blagajnika g. Jalen Matija, Rodine; za odbornike gg. Ažman Josip, nadučitelj Lesce; Rakar Janez, Smokuč; Robič Alojzij, Moste; delegatom g. Kunaver F., Selo; namestnikom g. Vovk Franc, Hraše.

DROBIŽ

† **Profesor Davorin Beranič.** Dne 28. decembra 1923 je umrl profesor ptujske realne gimnazije Davorin Beranič. Že dolgo časa je bolehal na jetiki, kateri je podlegel v zreli moški dobi. Rodil se je l. 1879 v Cirkoveah na Ptujem polju, dovršil gimnazijo v Mariboru, vseučilišče pa v Gradcu, kjer je študiral klasično filologijo. Po maturi je bil nekaj časa tudi v mariborskem bogoslovnem učilišču. Služboval je l. 1909-1910 v Kranju, nato v Celju in končno v Ptuj, kjer je imel v zadnjem času zaradi bolezni dopust. Za čebelarstvo se je zelo zanimal, dasi je čebelaril bolj znanstveno in teoretično, nego praktično. Stremeljenjem Čebelar. društva za Slovenijo ni bil prijazen. Zlasti mu ni bil všeč A.-Ž. panj. Zavzemal se je posebno za Kunčev panj, ki ga je na vso moč zagovarjal. Pisal je zelo bojovito. Odtod spor z društvom. Sicer je imel pa gotovo pri svojem delovanju najboljše namene. Delaven je bil tudi na znanstvenem in glasbenem polju. Pisal je razen člankov čebelarice vsebine, tudi razprave iz drugih strok. L. 1922 je izdal tudi brošurico »Temelji umnega čebelarstva«. Tudi čebelarji ga bomo ohranili v blagem spominu.

† **Vladimir Skrbinišek,** učitelj v Jaremini, predsednik ondotne čebelarice podružnice in navdušen čebelar je na jako tragičen način decembra meseca minul. leta končal svoje življenje. Ko se je vračal z lova, se je mudil v neki gostilni. Po nepredvidnosti se mu je sprožila puška in nesrečni strel mu je nepričakovano pretrgal

nit življenja v najboljših letih. Bodi mu tudi med čebelarji ohranjen časten spomin!

Kako obvarovati pozimi zunaj panja obnožino, da se ne pokvari? Svetuje se obnožino potrositi s sladkorno sipo, ki jo baje obvaruje pred plesnobo. Dobro je tudi celice z obnožino zamašiti trdo z medom, ki se baš trdi, oziroma pričenja kandirati.

Sv. Ambrož patron čebelarjev. Zakaj častimo sv. Ambroža kot svojega patrona? To si razlagamo iz naslednje legende: Pri-povedujejo, da je nekega dne Ambrož kot majhno dete ležal na lepem dvoru očetove hiše. Kar prileti roj čebel in se vsede nanj. Otrok je spal in imel usta odprta. Čebele so mu celo v usta prihajale in zopet izletavale. Dekla, ki je na otroka pazila, se je silno prestrašila in hotela pregnati te nevarne goste. Na njeno vpitje prihiti oče Ambroža in ko vidi, kaj se je zgodilo, je dekli zabranil čebele poditi. Roj se je kmalu vzdignil in odletel. Niti ena čebela ni pičila otroka. Ta dogodek so razlagali ljudje tako, da bo ta otrok enkrat sloveč govornik in mož nenavadne odločnosti. Oboje se je vresničilo. Zaradi svojega velikega govorniškega daru je bil sv. Ambrož sloveč učenik, kateremu je tekel govor sladko kot med. Odločno je nastopil kot cesarski namestnik proti upornim Milančanom in kot škof proti mogočnemu cesarju Teodoziju.

Reklama. Znana ameriška družba A. J. Root & Co. je izdala za reklamo medu v treh letih od 1912 do 1915 več nego 50.000 Dol. Reklama se je splačala. Samo

v l. 1915 je družba prodala za 250.000 Dol. medu. Drugi uspeh pa je bil, da so ljudje pričeli zelo popraševati po medu in da so ga začeli ponujati gostom po restavracijah in kavarnah, kjer prej tega niso poznali.

Med se rad skisa, ako je bilo po leti in v jeseni zelo mokro vreme. Pregledati je, ali je ves med v posodi skisan, ali pa le na vrhu. Ako je samo gornja plast kislá, se to posname; z ostalim medom pa se lahko pomladi pita. Poskusi se tudi lahko tako, da se posoda z medom postavi k ognju in se med dobro pregreje — vreti pa ne sme. Morebiti bi med izgubil pri tem kisel okus, gotovo pa bo izpuhtela voda, kar je je preveč v njem.

Iz Kanade. Na mednarodnem čebelar-skem kongresu v Marseillu 17.—21. sept. 1922 je zastopnik province Quebec (Kanada) poročal sledeče: »Mi govorimo ljudstvu le o prijetnostih in dobrotah čebelarstva ter o vrednosti medu, o neprijetnostih pa molčimo. Brezplačno delimo poučne knjige, razširjamo letake in prirejamo predstave. Panjev z nepremičnim delom niti ne omenjamo. Imamo 25 čebelarskih nadzornikov, ki obiskujejo čebelnjake; na leto imajo pa 100 poslovnih dni in dobivajo plače razun potnin in dnevnic po 5 Dolarjev na dan. S čebelarstvom se pečamo intenzivno še le od l. 1914. Za povzdigo čebelarstva porabi vlada letno 30.000 Dolarjev. Medu izvažamo na leto v Evropo 1.000.000 funtov. V dekliških penzijonatih in gospodiških šolah se poučuje čebelarstvo, zaradi tega imamo toliko čebelaric, kakor čebelarjev.« — Mislil sem, da je za čebelarstvo vse najugodnejše v Jugoslaviji. iz tega poročila pa razvidim, da je nekje še kos lepšega sveta. — Blagor jim!

Ali se more oprasiti matica s trotom iz trotovca? Po novejšem in zelo natančnem opazovanju se je dognalo, da glede semena

ni razlike med troti in zato moremo reči, da tudi tak trot matico oplodi. Ker se oprasitev matice navadno zgodi visoko v zraku, seveda ne moremo te oprasitve z očmi opazovati.

Izboljšanje čebelne paše. Časopisi so meseca novembra t. l. poročali, da je češko železniško ministrstvo za l. 1924 določilo 500.000 čK v ta namen, da bodo ob železnicah nasadili sadno drevje. Poljedelsko ministrstvo pa je odredilo, da se imajo zasaditi sadna drevesa oziroma medunosno grmičevje po sipinah in golih planotah. Tako bodo pridobile pokrajine na lepoti, ljudje pa bodo imeli korist od sadja in čebel. Listi pripomnijo, da je ta ukrep »posnemanja vreden«. — Gotovo! Morebiti bi se tudi v naši državi te dve ministrstvi odločili za tak pameten ukrep, ko bi ju kdo na to opozoril. Tako bi seveda šlo najceneje, najhitreje in najlažje. Ker se pa na izdatno pomoč ne moremo zanašati in čakati, si pomagajmo sami za izboljšanje paše. Sloveč čebelar Alfonz us ima ta načrt: Pri centralnem društvu naj se napravi en oddelek za pospeševanje izboljšanja paše. En goreč odbornik naj bo predsednik tega oddelka in pri vsaki podružnici naj ima enega večšega sodelavca. Za vsako pokrajino, da za vsako podružnico, naj se sestavi koledar pasišč, ki naj bi služil kot glavni pripomoček temu oddelku. Razvidelo bi se, kje je treba pašo izboljšati in katere rastline nasaditi. Ozirati bi se bilo treba na to, da bi imelo tudi poljedelstvo od tega kaj koristi. Določiti bi bilo treba kraj, kjer bi se člani tega oddelka mogli shajati in posvetovati kakor tudi človek, kateri bi imel poskrbeti za semena in sadike medunosnih rastlin. Vse to bi se moralo dobro prevdarii in po načrtu izpeljati. Uspeh bi ne izostal in čebelarstvo bi mnogo pridobilo.

LISTEK

Skrivnost rožnega popka.

Na svojem potovanju domov k staršem sem se bil zgubil. Da se nekoliko razgledam, kje da sem prav za prav, splezam na precej visok grmiček divje vrtnice, do katere me je bila nanesla pot. — Pa bi menda radi vedeli, kdo da sem? I, čisto preprost mravljinček! A nisem bil

vedno tak. Svoje dni sem bil neznansko len učenček in da bi se mi ne bilo treba mučiti glave, sem si zaželel postati mravlja, meneč da se te samo izprehajajo. A brédko sem se varal; kajti baš pri mravljah sem se moral učiti na lastni koži, da:

zakon dela svetu dan je,
svet brez dela so le sanje.

Tako plezam in plezam po deblu gozdne rože, vedno se oziraje na okoli, je-li ne bi ugledal rešilne steze; dospel sem do najvišjega cveta grmička ter se ustavil na njegovem vencu, omamljen presladkega vonja, ki mi je prodiral v dušo — dušo porednega Jurčka sem si bil namreč ohranil tudi po svojem prečaranju v mravljinca — kot balzam poln tolažbe in bodrila.

Oh, kakšna dražestna vonjava!

Nenadoma pa obrne mojo pozornost nase prezanimiv prizor, ki se je ravno odigraval sredi cvetne čumnate; dočim sem se jaz udajal svoji blagi sli, se je tam trudila in delala krasna čebelica z največjo gorečnostjo. Z veliko slastjo je lizala cvetne liste ter tiščala z glavo vedno globlje v vonjavo cvetno čašo, nato pa je zbirala in grabila skupaj pelod (obnožino), ponavljajoč vsak trenutek vsa vesela sledeči refrén:

Zum, zum... poljube na lice
od tvoje prezveste cvetice;
zum, zum... daj mi svoj med.

V nadi raja, da ti ugaja,
in te ljubi; in je maj.
Zum, zum... voska mi daj.

Ob tej veseli popevčici je vrtnica kar vztrepetavala same nežnosti in vsa očarana ponujala svoje lističe, barvane z jutranjo zarjo, pridni delavki v sivi kranjski suknjici. Ko si je bila nabrala lepo zalogo brašna, je stopila iz čašinega dna kvišku na vrh sveta in se z izredno skrbnostjo udala delu, ki je vzbujalo moje največje občudovanje. Z neverjetno spretnostjo je krtačila s prednjima dvema nožicama pelod, ki je tičal med gostimi dlačicami po telesu, ga oddajala nožicama v sredi, slednjič pa kopičila vsega na zadnjih dveh nožicah, ki sta bili pravo čudo umetnega ustroja, močno poraščeni z dlačicami, poglobljeni na piščali v mični košarici, kot ustvarjeni zato, da more ljubeznjiva živalca z njima kopičiti in prenašati biro peloda.

Kakor bi se bil rad, pa se le nisem

mogel premagati, da ne bi bil vzkliknil začudeno:

»Ampak veste, gospa čebela, vaši dve nožici sta vredni občudovanja.«

Nejevoljno se obrne čebela in ko me ugleda, pravi oholo:

»Kaj vendar počneš tukaj ti mravljinec?«

Začutil sem, kako mi je vzvalovala kri pri teh nepremišljenih besedah in brez poklonov odgovorim suho ko trska:

»Jaz počnem, kar mi ravno ugaja. In ti?«

»Jaz pa« — mi vrača ponosno čebela — »jaz pa delam nekoliko več: izpolnujem svojo dolžnost. In silno se čudim, da si drzne mravlja skruniti cvetje, ki je naše kraljestvo.«

Pri teh čudnih besedah se nisem mogel več brzdati in ves razljučen pričnem razgrajati:

»Vaše kraljestvo? Glej, glej, zdaj bi rada prepovedala vsem drugim žuželkam, da bi ne smele prihajati več blizu in duhati divjega šipka! Da oskrunjam cvetje? Ta je pa lepa! Stojim tu in nisem na potu nikomur pod božjim solncem, pa vendarle skrunim cvetje? Ti pa, ki prihajaš semkaj lizat in se sladkat, ki od našaš proč vse bogastvo, ki se te drži po telesu in je imaš zbrano na zadnjih nogah, kaj pa delaš potem ti, za milega Boga?«

Dočim sem jaz tako besnel, je pokazovala bučela opetovano svoje bodalce in mi dajala znamenja, ki niso bila baš najljubeznivejša; slednjič pa potlači svoj žolč in pripomni samo zelo preprosto: »Odkar sem na svetu, še nisem videla mravljinca, ki bi bil tako zagoveden kot si ti.«

In predno sem mogel kaj odgovoriti je že nadaljevala: »Bilo bi škoda mnogo govoriti, zato ti svojo trditev tudi takoj dokažem. Ali mar veš, kaj da je prav za prav cvet? Ali poznaš njegovo notranje življenje? Ali veš, da diha, spi, trpi, se veseli, ljubi in živi kakor i mi dva?«

V svojem mravljinjskem življenju sem bil v resnici odkril že marsikaj, česar v svojem življenju kot mlad dečko nisem bil opazil; marsikaki vzdihi rastlin, po katerih sem hodil, marsikako znanje, ki ga ne opazi človeško oko, vajeno le velikih reči, pač pa oči žužka, ki so vajene razločevati neizmerno drobne predmete, me je bilo že osupnilo. Toda ker sem imel z gospo Cvetano (z rastlinstvom) le malo opraviiti in se nisem zanimal podrobneje za one manifestacije življenja, ki so mi jih ponujale rastline, zato so bile besede čebelice zame naravnost razodetje.

»Ali vidiš?« je predavala le-ta nadalje, »zdaj spoznaš, kako da si neveden. Ti niti ne veš, da imajo tudi cvetice očeta in mater, kot ju imaš ti, in da se ti cvetni očetje in matere ljubijo in da želijo dati življenje tudi brojnim cvetnim sinovom, lepim in vonjajočim, kot so sami. Toda cvetke so prikovane na svoje mesto, ljubijo se, toliko lepega si imajo povedati, pa ne morejo. Kdo prenaša od enega do drugega ljubezenske misli, ki jih pošilja vonj in kdo sladke pošte nektarja in deviške poljube cvetnega peloda? Me krilate žuželke smo to, me čebele, ki poznamo vse cvetje, pa tudi vse njegove skrivnosti in z veseljem posredujemo med ljubimskimi cveti. Ti pa, hvalježni za naše prijazne usluge, nam v na grado radevolje odpirajo svoje čaše z rujnim nektarjem, nas sprejemajo v svoje naročje, nam dajejo svoj med in vosek, ki ga prinašamo me svojim družinam.«

Iznova je jela brenčati čebela svoj refren, dočim je roža kar trepetala veselja:

Zum, zum... poljube na lice
od tvoje prezveste cvetlice;
zum, zum... daj mi svoj med.

V nadi raja, da ti ugaja,
in te ljubi; in je maj.
Zum, zum... voska mi daj.

Bil sem kot očaran. Čebeline besede, v začetku ostre in zbadljive so bile čim dalje slajše in ljubkejšje, zaditčen glas, s katerim je bila pričela razgovor, se je bil izprevrgel med pesniškim opisovanjem v uljuden in prisrčen glas.

»Koliko lepih reči si mi pač povedala!« izpregovorim naposled. Na to pa vprašam, gnan od neodoljive želje:

»Ali hočeš skleniti z menoj mir, se sprijazniti z menoj?«

»Prav rada,« odgovori čebela.

»Hvala ti za to. In da ti tukaj pokažem, kako da cenim tvoje prijateljstvo, grem takoj dol s tega šipka... pa en pogoj stavim. Razložiti mi moraš prej, kako nabiraš med in vosek.«

»To je zame igrača: s svojim cevastim jezičkom sesam venčne liste cvetov in ta sok se izpremeni v mojem želodčku. v med, v najfinejši grozdni in sadni sladkor. Kar pa žadeva vosek, se cedi le ta vsled moje sladke hrane izmed obročkov na zadku, kot nekak pôt iz luskinic. Le poglej!«

In res mi pokaže prijazna čebela, kako so bili trije obročki njenega zadka polni voska.

»Še eno vprašanje,« silim v novo znanko.

»A prosim hitro, kajti solnce se bliža zatonu in jaz se moram vrniti v svoj panj.«

»V panj? Kaj pa je vendar to?«

»Kaj! niti tega ne veš? Panj je naša vas, dokler je preprosto sestavljen iz votlega drevesnega debla; imamo pa tudi trge iz desak in mesta s krasno parketiranimi ulicami, takim pravijo Alberti-Znidarsičevi panji. Torej?«

»Torej bi rad vedel kako ti je ime.«

»Kličejo me Sladica.«

Čebelica je odletela, jaz pa sem jo spremljal z očmi, dokler se ni ustavila v neveliki razdalji pri nekem drevesu; nato sem vzel pot pod noge in jel plezati dol na zemljo.

Cenik čebelarskega orodja in potrebščin,

ki jih ima v zalogi blagovni oddelek Čebelarskega društva za Slovenijo v Ljubljani,
Jugoslovanska knjigarna, Pred Škofijo (poleg stolne cerkve).

Predmet	Cena	
	Din	p
A.-Ž. panj na 10 okvirov najnovejšega sestava:		
kompleten z vsemi pritliklinami (s pripravo za prevažanje 10 Din več)	300	—
Baloni, za 1 ali 2 litra s podstavkom Din 16— ozir.	24	—
Deska za pritrjevanje satnic	8	—
Euskol zavitek	7	—
Garnitura za vdelavo satnic (dvojni topilnik za vosek, cevka za lepljenje)	35	—
Kadilnik	38	—
Kapa, čebelarstva, za odpirati s tkanino	68	—
s tkanino (navaden)	58	—
Klešče za okvirčke	58	—
Kolesce za vtiranje žice	24	—
Zaklopna kozica za odlaganje obljudenih satnikov	40	—
Matičnice (kletke) raznih vrst od 3 do 15 Din	—	—
Ista z oddelkom za hrano za razpošiljanje po pošti	5	—
Mreža žična za okenca (pocinkana) à m²	60	—
Nastavek s tace za odkrivanje satja ob točenju medu	120	—
Nož za izpodrezovanje satja	12	—
Nož za odkrivanje satja	15	—
Odvijač za vijake	3	—
Pipe čebelarstva	85	—
Pitalnik za A.-Ž. panj	10	—
Posode za med, pločevinaste à 5 kg z ročajem	30	—
Iste za 55 kg	200	—
Iste (leseni sodi) za 50 kg	45	—
Posoda za čiščenje medu z dvojnimi sitom	180	—
Ravnalec (priprava za uravnavanje satnikov v A.-Ž. panju)	8	—
Razpršilnik za škropljenje čebel z medeno vodo	18	50
Razstojšča pločevinasta mesto kvačic za 9 ali 10 okvirčkov	250	—
Rešetka matična prirezana za A.-Ž. panj. pr. m²	200	—
Rokavice, čebelarstva	100	—
Satnice 39 × 23 cm, pr. kg	—	—
Sipalnik lesen za A.-Ž. panje na 9 in 10 satnikov	25	—
Sito za čiščenje medu, leseno	20	—
Isto pločevinasto	32	—
Solnčni topilnik	150	—
Spone za rokave I. vrste par	7	—
Iste II. vrste par	6	—
Stiskalnice za umetno satje	1200	—
Strgulja za snajenje A.-Ž. panjev	12	—
Šablona jeklena in zabijač (priprava za pritrjevanje kvačic)	18	—
Ščetica za ometanje čebel	10	—
Silo za vrtanje luknjic	3	—
Točilo za med, pločevinasto za 3 okvire 27 × 41 cm.	1200	—
Topilnik s svetilko in lončkom za lepljenje satnic	60	—
Topilniki za voščine	100	—
Zaboj lesen za roje	80	—
Vilice za odkrivanje satja	38	—
Zapahi za žrela:		
a) kovinski enostranski Din 5—, dvostranski	6	—
b) leseni (Trinkov sestav)	2	—
Znaki	5	—
Žica za pritrjevanje satnic, zavitek pr. dkg	1	50
Kovinska garnitura za A.-Ž. panj:		
a) 6 palic 40 × 8 mm (nepocinkano železo)	9	—
b) 2 nosilca za matično rešetko	5	—
c) 2 tečaja za vratica à Din 3—	6	—
d) 4 tečaji za bradi à Din —50	2	—
e) mreža za okenca po m²	60	—
f) zapahi za okenca p. Strgar à Din 1—	4	—
g) 2 zaporici za zaklopnico à Din —50	1	—
h) kvačice iz železne žice, kilogram	28	—
i) 1 kljukica za vratica, večja	1	—
j) kos matične rešetke 33 × 25	22	—

Gospodarska zveza v Ljubljani

**prodaja specerijsko in kolo-
nijalno blago, umetna
gnojila in krmila,
sir, sirovo
maslo
in
konden-
zirano mleko
ter preskrbuje
vsakovrstne polje-
delske in sadjarske stroje.**

**Velika zaloga pristnih
domačih vin po
zmernih
cenah.**